

Položila jsem Rumíčkově ve čtvrtek otázku, když jsem dorazila domů a čekal tam na mě zrzavý preclík, kterému páníček fikaně dal do pelíšku krysu, aby mě měl s čím vítat, ☐ a odešel s Talířovou ven. "To je jedno, jedno, jeeeednoooo!" hopíkal nadšeně v předsíni a točil preclíkatý kolečka a pak mi dal tečku tou svou mokrou hubajznou, kterou si mezi 65854. a 65855. kolečkem stačil namočit do misky s vodou a tu roznosit až do kuchyně.

Hópla jsem do oděvu, popadla balonek, dobrůtky a šlo se. Jo bobkopytlíky zase nemáme, tak vrátit a už jdem! Na začátku polí nás doběhla odněkud se objevilší bílá mladá boxerka. Nadšeně spolu začali blbnout a když to boxeřice přehnala, velmi rychle zjistila, že by se měla uklidnit. Rumíček tohle umí. A přesně tak jak se má a jak je zapotřebí. Taky ho pak celou dobu respektovala a držela se v normálu. Panička, která nás poté došla, pravila, že z fenka byla z Rumíčka unešená, už když parkovalo auto a z kufru se za námi přímo vystřelila.

Kus jsme šli společně a my pak zapluli do stařiny dělat ohaře. Teda já ne, já jsem jen ten ohaří doprovod. Poté co jsme to tam řádně prochodili jsem zamířila přes most za dálnici a tam jsme už šli opravdu pracovat. Rumíček hezky hledal, vystavoval a chodil do směrů a vzorně aportoval. Zdrželi jsme se tam pěkně dlouho, ale! Ale!! S přicházejícím jarem, se nám prodlužují dny a dává nám to možnost být venku mnohem dýl. Však už jsem taky měla absták. Uprostřed práce mi vybuchnuli mi pod nohama dva bažanti a já opět pracovala k infarktu. I tentokrát jsem ho rozchodila ☐ . Akorát, když jsme vycházeli z travnatého čtverce uprostřed pole ke kraji, viděla jsem o kus dál na cestě zase boxeřici.

Letěla nadšeně k nám a zaplula s Rumíčkem do vysoký trávy. Jenže Rumíček pracoval. A pracoval dobře, takže zvednul toho bažanta, že jo. A..... ☐ ☐ myslím, že jsem vyděšenějšího boxera zatím neviděla ☐ ☐ . Rvala to z tý trávy ven, voči ještě víc vyšpulený a hnala do kšá. Houkla jsem "Ke mně!" a k mému velkému překvapení, protože jak jsem předtím měla možnost vidět, tak paničky povely jí byly dost jako jedno, tak k mému velkému překvapení, to otočila a dořítla se zpátky ke mně. "Sedni!" Sedla. "Zůstaň." Zůstala. "Štajneee, ke mně!". Když přibíhal, koukala na něj jako na sílence, co usiluje o svůj vlastní život, že tam zůstal ☐ ☐ . "Jdeme!" a oba řapou se mnou a já můžu fenku přiblížit k majitelce. A v duchu si postesknout, že kdejaký cizí pes - počínaje Dášenkama z protějšího baráku, který mě poslechnou, když se začnou rvát, až po tuhle boxeřici - mě poslechnou spíš, než náš vlastní flekatej pes.

Tak kam si dneska vyrazíme?

A protože je ještě fůra času, vydáme se s Rumíčkem hruškovou álejí k Hostivici. Rumouš lítá nadšeně oraništěm jako pometlo a chodí se mi hlásit. Pohodička, pohoda. Fungujeme na myšlenku a je nám moc fajn. Na konci aleje to otočíme a vydáme se zpátky. Pochopitelně nesmím zapomenout utrhnout pořádný stéblo rákosovitý trávy a rozjet s Rumíčkem lítačku. Vyskakuje jak na pérkách a točí salta, až má jazyk na vestě. Když přejdeme přes most zpátky do “naší” části polí, tedy do míst, kam chodíváme nejčastěji, navrhuje Rumíček, že bychom ještě mohli tadyma.... jako..... “Jenže tentokrát už ne, Rumíčku, páč mě ještě čekaj povinnosti.” Tak si jako kompenzaci čutáme balonek a blížíme se k domovu. Dorazíme už se setměním. No však jsme si to venku taky ale dvě hodinky užívali.

Tupofleky nás nadšeně při příchodu přizabijou a tak si trochu prosvištíme, jak by to správně mělo vypadat, aby to bylo aspoň trochu učesaný a ne, že bude při odmykání útočit na dveře jako pomínutá. No a my pak s páníkem můžeme vyrazit za ne tak veselejma povinnostma jako je třebaš nakupování, že jo. □